

BRIEVEN UIT BORDIGHERA

Brieven uit Bordighera

Hilde Dumez

Roman

2025

Beefcake Publishing

“L’amor che move il sole e l’altre stelle”

De liefde die de zon en de andere sterren beweegt

Dante Alighieri

Sestri Levante, 1965

Anna zat aan de keukentafel, haar ogen gericht op haar ouders die tegenover haar stonden. Haar ouderlijke thuis voelde plotse-ling beklemmend.

‘Anna, we moeten praten over Luciano,’ zei haar moeder vast-beraden. ‘We hebben besloten dat het beter is als je geen contact meer met hem hebt.’

Anna's hart sloeg een slag over. ‘Waarom? Wat is er gebeurd?’ vroeg ze, haar stem trillend van emotie. Anna voelde een golf van verontwaardiging opkomen. ‘Maar hij is mijn vriend! Waarom zouden jullie hem dat zomaar verbieden?’

‘We vinden Luciano niet goed genoeg voor jou. Je verdient iemand die je een mooie toekomst kan bieden,’ antwoordde haar moeder.

Anna keek haar ouders ongeloofig aan. ‘Wat bedoelen jullie? Luciano is een goed mens. Waarom zouden jullie hem niet goed genoeg vinden?’

Haar vader nam het woord. ‘Je moet ons gehoorzamen en daar-mee uit! Luciano is een schooier die je niets te bieden heeft. We hebben iemand anders in gedachten voor jou.’

Anna's ogen werden groot van verbazing. ‘Iemand anders? Wie dan?’

Haar moeder glimlachte zwakjes. ‘We willen dat je huwt met Alfredo, een succesvolle reder uit Genua. Hij kan je een goed leven bieden, vol zekerheid en comfort.’

Anna voelde een golf van woede en verdriet door zich heen gaan. 'Een rijke reder? Maar ik hou van Luciano! Hoe kunnen jullie dit van me vragen?'

Haar vader bleef vastberaden. 'Geen tegenspraak, Anna!' bulderde zijn stem door de kamer. Zijn gezicht, gelooid door de zon van de olijfgaard, vertrok in een grimmige plooi. 'Luciano is een nietsnut, een dromer zonder bezit. Alfredo biedt zekerheid en aanzien. Is dat dan niets waard?' Zijn vuist sloeg op de tafel.

'En liefde, papa? Is dat dan niets waard?' fluisterde ze, nauwelijks hoorbaar.

'Liefde is een kindersprookje, Anna. Verstand en zekerheid, dat is wat een vrouw nodig heeft,' klonk het onheilspellend.

Anna stond op, haar hart bonzend in haar borst. 'Dit is niet eerlijk! Jullie kunnen niet zomaar beslissen met wie ik moet trouwen. Dit is mijn leven!'

Haar moeder probeerde haar te kalmeren. 'Anna, probeer ons alsjeblieft te begrijpen. We willen dat je een beter lever hebt dan wij hadden op jouw leeftijd.' Even zweeg ze. 'We hebben het niet gemakkelijk gehad. Dit was een vervallen boerderij met een verwaarloosde olijfgaard. We hebben heel hard moeten knokken om er iets van te maken.'

'We hebben donkere jaren gekend, kind,' viel Anna's vader haar in de rede. 'Dat wensen we niemand toe.'

Anna schudde haar hoofd, met tranen in haar ogen. 'Jullie begrijpen het niet. Geluk betekent niet rijkdom of zekerheid. Geluk betekent liefde en vrijheid.'

Met die woorden stormde Anna de kamer uit, haar hart zwaar van verdriet en frustratie. Ze wist dat haar ouders het goed bedoelden, maar het voelde alsof ze haar vrijheid en haar liefde verloren had. Terwijl ze naar buiten liep, voelde ze de warme zon

op haar gezicht, maar het bracht haar geen troost. De olijfboerderij, ooit een plek van vreugde en veiligheid, voelde nu als een gevangenis.

Ze rende door de olijfgaard, totdat ze bij haar vertrouwde plekje kwam. Daar, tussen de oude bomen, hing een oude schommel die haar altijd troost bood. Anna ging op de schommel zitten en voelde de rustgevende heen-en-weerbeweging. De zon scheen door de bladeren en wierp zachte schaduwen op haar gezicht. Ze voelde de tranen over haar wangen stromen.

Anna dacht aan Luciano en aan de toekomst met Alfredo die haar ouders voor haar hadden gepland. Ze voelde zich verscheurd tussen haar liefde voor Luciano en de verwachtingen van haar ouders. De olijfgaard, met zijn serene schoonheid, bood haar een moment van vrede te midden van de chaos, maar kon de pijn in haar hart niet wegnemen.

Luciano, die haar liefde en steun was, schreef haar regelmatig brieven. Ze werden afgeleverd door een trouwe vriend, die ervoor zorgde dat ze veilig bij Anna terechtkwamen. Bij elke nieuwe brief voelde ze een sprankje hoop en vreugde, ondanks de moeilijke situatie waarin ze zich bevond.

Anna bewaarde de brieven zorgvuldig, ver weg van de nieuwsgierige ogen van haar ouders. Ze verstopte ze in een bouwvallige schuur in de olijfgaard, een plek waar niemand ooit kwam. In een hoek stond een verweerde houten kist. Met trillende handen las Anna de brieven nog een laatste keer terwijl de tranen over haar wangen rolden. Ze maakte haar zilveren halskettinkje los, dat Luciano haar geschonken had als symbool van hun liefde en verbondenheid. Teder wreef ze over het hangertje, dat de vorm had van een viool.

Daarna legde ze de brieven en het kettinkje voorzichtig neer, bedekte ze met een oude doek en plaatste er een steen op, als een stille herinnering aan haar verloren liefde. Een golf van emoties spoelde over haar heen. Het was alsof ze een deel van zichzelf achterliet, een deel dat altijd bij Luciano zou blijven. Het idee dat Anna nooit meer contact zou kunnen hebben met haar grote liefde bezorgde haar een hartverscheurende pijn. Ze stond op en keek naar de oude schommel, die zachtjes heen en weer wiegde in de wind.

Na weken van innerlijke strijd en verdriet gaf Anna uiteindelijk toe aan de wensen van haar ouders. Ze besepte dat ze geen keuze had. Alfredo beloofde haar een mooi leven vol zekerheid en comfort. Hoewel hij een stuk ouder was dan zij, leek hij oprecht in zijn intenties om haar gelukkig te maken. Met een zwaar hart accepteerde Anna haar lot. Ze zou trouwen met Alfredo en proberen een nieuw leven op te bouwen, ondanks de pijn die ze voelde.

Heden

Proloog

Na de zomer verscheen Alex plots voor Sophie terwijl zij een groep toeristen rondleidde in Boulogne-sur-Mer. Even was ze van haar stuk gebracht, maar al snel hervond ze haar kalmte. Haar hart sloeg op hol bij het weerzien. Alex nodigde haar uit voor een diner en vertelde waarom hij haar was gevolgd.

Hij was samen met zijn moeder, Babette naar de Opaalkust afgereisd. Babette wilde definitief naar Sestri Levante verhuizen om daar met haar nieuwe liefde Marcello een leven op te bouwen. Om het vorige hoofdstuk af te sluiten, moest het ouderlijk huis in Boulogne-sur-Mer worden verkocht. De opbrengst zou deels dienen als startkapitaal voor Alex' langgekoesterde droom: een eigen restaurant in Italië.

Ook in Sophies leven stond er iets te veranderen. Haar ouders besloten het rustiger aan te doen en volop van hun pensioen te genieten. Aangezien Sophie geen ambitie had om Hotel de la Plage voort te zetten, werd het hotel overgedragen aan een jong koppel.

Julien, de ex-vriend van Sophie, die jarenlang als boekhouder in het hotel werkte, nam ontslag. Hij zag ertegen op om Sophie dagelijks te blijven zien. Dat was een onverwachte wending. Alex stelde meteen voor om bij te springen en nam tijdelijk Juliens taken over. Hij hielp de nieuwe uitbaters om hun weg te vinden in de boekhouding.

In de koude wintermaanden die volgden, brachten Sophie en Alex veel tijd samen door. Wat begon als onwennige gesprekken over vroeger, groeide langzaam uit tot een hernieuwde vertrouwelijkheid. De avonden werden langer en de gesprekken intiemmer. Alex startte met een avondopleiding tot kok, gespecialiseerd in de Mediterrane keuken. Elke keer dat hij thuiskwam van zijn lessen straalde hij een aanstekelijke energie uit, alsof er een vuur in hem was aangewakkerd dat jarenlang had gesmeuld. Met fonkelende ogen vertelde hij Sophie over de technieken die hij onder de knie kreeg — hoe hij eindelijk de perfecte risotto leerde maken, of hoe hij ontdekte dat een simpele tomatensaus pas écht zingt als je geduld hebt.

Op een vrije dag slenterden ze over de oude pier in Boulogne-sur-Mer en maakten een lange strandwandeling. Daarna zwierven ze door de straten waar ze ooit hun boodschappen deden en hun eerste ruzie hadden.

Sophie wees naar een ijssalon op de hoek. 'Daar hadden we altijd die discussie over vanille of fraise,' glimlachte ze.

Alex lachte kort. 'En jij koos altijd allebei.'

De wind blies haar blonde haren tegen zijn gezicht en zonder na te denken streek hij het zachtjes achter haar oor. Een oud gebaar, onverwacht vertrouwd. Ze bleven staan bij het uitzicht over zee. De golven braken met dezelfde cadans als toen en toch voelde alles nieuw.

'Weet je,' begon Alex zacht, 'het voelt alsof die jaren zonder jou... half waren. Alsof ik altijd onderweg was naar dit moment.'

Sophie keek op. 'Ik heb zo vaak aan je gedacht, Alex. Maar ik dacht dat het verleden tijd was. Iets wat mooi was, maar afgesloten.'

Alex verstrengelde zijn vingers in de hare. 'Kom mee,' zei hij.
'Kom mee naar Sestri Levante.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Sophie aarzelend.

'Laten we samen beginnen aan dit nieuwe avontuur. Jij en ik.'

Alex keek haar hoopvol aan.

'Oké. Ik wil ons een kans geven,' zei Sophie na een kleine aarzeling, terwijl ze Alex stevig omhelsde.